

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Раднево, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20235520100492 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 9 ЗПК.

Производството е образувано по искова молба на „ЮтеКредит България“ ЕООД, действащ чрез пълномощника юрисконсулт Х., срещу Н. Г. К., с която се предявява иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 9 ЗПК. Ищецът твърди, че е финансово дружество, лицензирано от Българска народна банка, която информация била публична и се съдържала в Регистър на финансовите институции при БНБ /по чл. 3а от ЗКИ/. Твърди, че на 15.11.2021 г. ответникът през интернет платформа на ищеца сключил онлайн договор за кредит № 38806 за сума от 1300 лв., която била усвоена на същата дата, крайният срок на договора била дата 15.11.2022 г. Твърди, че съгласно чл. 3.1 от договора лихвеният процент, с който се олихвява предоставения кредит, изразен като годишен лихвен процент, е 12,27 %. Твърди, че в случай ответникът да е допуснал просрочие на дължимите от него плащания, той дължи на ищеца, освен договорените възнаградителни лихви, също и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху цялата просрочена сума за целия период на просрочието - от датата на падежа до датата на ефективното изплащане на сумата. Твърди, че съгласно погасителния план, клиентът се е задължил да погаси кредита на 12 месечни вноски, с падежна дата 15-то число, като месечната вноска е в размер на 133,87 лева и последна

месечна вноска в размер на 133,54 лева. Твърди, че въпреки неколнократните напомняния, клиентът да извърши плащане на дължимите от него месечни погасителни вноски с падежни дати 15.12.2021 г. и 15.11.2022 г. вкл., такова плащане към настоящия момент не било постъпило. Твърди, че изискуемостта на задължението е настъпила с изтичане на крайния срок на погасяване на кредита – 15.11.2022 г., съгласно чл. 4.1. от договора. Твърди, че било образувано чгд № 313/2023 г. по описа на РС-Раднево, по което била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за претендираните вземания, но ответникът не бил открит и му била връчена заповедта по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК предявява иска за установяване на вземането. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да бъде признато вземането му от 1300 лв. главница по договора за кредит, ведно със законната лихва от датата на заявлението по чл. 410 ГПК, сумата от 36,34 лв. договорна лихва за периода от 15.11.2021 г. до 03.02.2022 г. и сумата от 111,53 лв. мораторно обезщетение за периода от 15.12.2021 г. до 28.02.2023 г. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Н. Г. К., чрез особения представител адв. М., с който оспорва исковете. Твърди, че липсва информация ищецът да е изпълнил задълженията си по чл. 8-10 ЗПФУР, за да бъде обвързан ответникът от договора.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С протоколно определение от 13.02.2024 г. е обявен за окончателен проекта на доклад по делото, с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК съдът е обявил липсата на признати и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, като на основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК съдът е разпределил доказателствената тежест като е възложил по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 9 ЗПК на ищеца да докаже валидно сключено облигационно отношение по договор за паричен кредит от 15.11.2021 г. с посочените в исковата молба параметри; усвояване на сумата от 1300 лв. от ответника на 15.11.2021 г.; настъпил падеж на всички месечни вноски за главница и договорна лихва, както техния размер за претендирания период за всяко вземане.

На ответника му е указано да докаже наведените възражения.

По делото е приет като писмено доказателство процесният договор за потребителски паричен кредит № 38806 от 15.11.2021 г. /л.8 и сл./, от който е видно, че страните са сключили договор за кредит за сумата от 1300 лв., която ответникът е следвало да върне на 12 месечни вноски с краен срок 15.11.2022 г. /виж и погасителния план на л.9, гърба/. Видно е, че в чл. 3.1 е посочено ОЛП да е в размер на фиксирани 12,27%, а в чл. 6.2 е посочено ГПР да е в размер на 49,80%. В чл.6.1 е предвидено плащане на такса за разглеждане на кредита в размер на 218,40 лв. Договорът е посочено да е подписан цифрово, тоест електронно. От погасителния план е видно, че вноските включват главница, договорна лихва и такса за разглеждане на кредита.

По делото са приети общите условия /л.10-14/, декларация по чл. 42, ал. 2, т. 2 ЗМИП /л.15/, тарифа за таксите и комисионните /л.16/, стандартен европейски формуляр /л.17-19/, в който са посочени всички конкретики на договора за кредит. Ответникът е направил общо възражение за непредоставяне на информация по чл. 8-10 ЗПФУР. Липсата на конкретика във възражението възпрепятства съдът да даде конкретен отговор за неспазване на някое от множеството изисквания на тези законови разпоредби. Обаче пък от представените писмени доказателства е видно, че ищецът е предоставил на ответника нужната информация по чл. 8-10 ЗПФУР, необходима за вземане на решение от страна на ответника дали кредитът е изгоден за него и дали да го сключи. Все пак е видно, че се касае и за необезпечен кредит, за разликата от масовите договори за потребителски кредит.

Сключеният между страните договор има характеристиките на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗПК, спрямо който са приложими особените изисквания за действителност на ЗПК. За да бъде валидно сключен договорът, е необходимо да отговаря на разпоредбите на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 -12 и т. 20 и ал. 2, чл. 12, ал. 1, т. 7 -9 ЗПК. Тези условия следва да са налице кумулативно, за да породи договорът валидна облигационна връзка между страните. Липсата на което и да е от тях прави договорът недействителен съгласно императивната норма на чл. 22 ЗПК.

В договора сключен между страните е посочен размера на заема – 1300

лв., изготвен е погасителен план, в който е посочено броя и стойността на месечните погасителни вноски – 133,87 лв. В настоящия случай в договора е посочен годишния процент на разходите по кредита – 49,80 %, както и е посочен общият размер на сумата, която ответникът следва да върне – 1606,11 лв., изчислени към момента на сключване на договора за паричен заем. Посочен е ОЛП като фиксиран 12,27 %. Няма предвидени обезпечения, които ответникът следва да предостави.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В настоящия случай уговорения между страните размер на ГПР е 49,80 % и съответно е по-нисък от установения в горепосочената норма, императивен максимален размер до пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения. В този смисъл договорът е действителен. Поради това съдът намира, че в настоящия случай не са налице хипотезите по чл. 10 и чл. 11, ал. 1, т. 7 - т. 12 ЗПК, визирани в чл. 22 ЗПК и сключеният между страните договор е действителен и съответно е породил облигационните си последици. В този смисъл е трайната съдебна практика в района – решение № 219 от 30.06.2023 г. по в.т.д. № 141/2023 г. на ОС-Стара Загора и много други, съответстващи на практиката на ВКС.

Поради това съдът намира, че в случая няма данни за нищожност или неравноправност на клаузи от договора, съответно липса основание за приложение чл. 22 и чл. 23 ЗПК.

Това налага извод, че ответникът дължи претендираните от ищеца суми за главница, договорна възнаградителна лихва и лихва за забава, които принципно не се оспорват от ответника, даже се признават /виж изказването на особения представител в съдебно заседание, протокол от 13.02.2024 г./.

Настъпил е падежът на всички месечни вноски, тоест те са изискуеми в посочените в погасителния план размери. Следва да се посочи, че ищецът дори претендира по-малък размер на договорната възнаградителна лихва от уговорената и посочена такава в погасителния план.

Мораторното обезщетение се претендира от първата падежна дата 15.12.2021 г. до датата на предявяване на вземането пред заповедния съд.

Изчислена от съда с калкулатор за законна лихва съгласно чл. 162 ГПК съдът установи, че размерът на дължимото мораторно обезщетение е в рамките на претендираната сума от 111,53 лв., поради което искът и в тази част е основателен.

Предвид на изложеното съдът намира, че се ответникът дължи главницата, договорната лихва и мораторното обезщетение, поради което искът ще се уважи в цялост.

По разноските:

На ищеца се дължат разноси съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК съобразно уважената част от исковете. Сторени са от ищеца разноси в размер на 57,91 лв. платена държавна такса, юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. определено по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25, ал. 1 и чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ с оглед материалния интерес и фактическата и правната сложност на делото /50 лв. за заповедното и 100 лв. за исковото/, както и платен депозит за възнаграждение за особен представител в размер на 445 лв. Тези разноси следва да се присъдят в цялост.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Н. Г. К., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, ул. *****, дължи на „ЮтеКредит България“ ЕООД, вписано в ТР при АВ с ЕИК 205559807, със седалище и адрес на управление: град София, ул. „Черковна“ № 38, офис. 4, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК сумата от 1300,00 лв. (хиляда и триста лева) - главница, представляваща главница за 12 вноски с настъпили падеж от 15.12.2021 г. до 15.11.2022 г., дължима по договор за потребителски паричен кредит № 38806 от 15.11.2021 г., сумата от 36,34 лева (тридесет и шест лева и 34 ст.) - представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 15.11.2021 г. до 03.02.2022 г., сумата от 111,53 лв. (сто и единадесет лева и 53 ст.) - представляваща мораторно обезщетение за периода от 15.12.2021 г. до 28.02.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 159/06.06.2023 г. по ч.гр.д. № 313 по описа за 2023 г. на РС-Раднево.

Сумата може да бъде преведена по банкова сметка на „ЮтеКредит България” ЕООД в Юробанк България АД, IBAN: BG14BPBI79421023024302.

ОСЪЖДА Н. Г. К., ЕГН *****, с адрес гр. Стара Загора, ул. *****, да заплати на „ЮтеКредит България” ЕООД, вписано в ТР при АВ с ЕИК 205559807, със седалище и адрес на управление: град София, ул. „Черковна” № 38, офис. 4, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 652,91 лв. (шестстотин петдесет и два лева и 91 ст.), представляваща разноси за заповедното и исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____